

Magenta

Magenta... När var det egentligen denna gåtfulla kvinna smög sig in i mitt liv? Märkte jag det då? Kanske kände jag en svag doft av musk från min kavaj där den hängde i hallen. Eller den morgon då det på huvudkudden bredvid mig låg ett långt hårstrå. Glänsande kattsvar och mjukt. Med en vag arom av sandelträ. Tvinnade det drömskt mot mitt finger. Lite strävt. Ändå som en smekning mot huden.

Ibland mot kvällningen, på det annars så släta sängöverkastet, vilade ett knappt synligt avtryck av en kvinnas kropp. Som om någon nyss legat där och sen gått sin väg. Hennes fotavtryck anade jag nästan i den ockrafärgade heltäckningsmattan.

En regnig morgon hade sirligt tecknats i köksfönstrets immiga ruta ett namn. Magenta. Och jag var redan hopplöst förälskad i en gåta. Denna kvinna. Det var som att detta namn, jag tidigare aldrig hört, nu stod skrivet i min väg. Var jag än gick i livet.

Och som jag skrev. Poesi och berättelser tycktes strömma vilt ur mina fingrar. Dygnet runt. Var jag än befann mig. Det var som om Magenta styrde min penna, mina tankar. Hon viskade uppmuntrande ord i mitt öra. Med en doft av musk kysste hennes varma andning min nacke. Och jag skrev så tangenterna glödde i natten. Det fanns inte längre en kvinna i denna värld som kunde fånga mitt intresse, inspirera mig som Magenta. Men vem är hon?

Sent en kväll ljuder portens ringsignal. Ingen väntar jag så dags. Fundersam öppnar jag min dörr. Och där står hon. Den vackraste kvinna jag någonsin skådat i mitt inre. Hon säger:

- Hej, jag heter Magenta.
- Som jag har väntat dig, svarar jag och bjuder henne in. I livet mitt.